

ΑΝ Η
ΑΓΑΠΗ
ΒΙΒΛΙΟ
1

αν
στανυόμαζαν
ξανοί

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΗΣ USA TODAY

ΑΝΑ ΗΟΥΑΝΓ

Εμπειρία της συγγραφείας

Αυτό το βιβλίο είναι το πρώτο μέρος μιας διλογίας. Πρόκειται για πλήρες μυθιστόρημα που δεν αφήνει εκκρεμότητες. Ωστόσο η ιστορία του Μπλέικ και της Φάρα συνεχίζεται στο δεύτερο βιβλίο, *Αν ο ήλιος δεν έδυε ποτέ*. Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα στο δεύτερο βιβλίο.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΥΤΟ ΘΑ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΝΕ.

Δεν είχε σημασία πόσο είχε προετοιμαστεί τα επόμενα τριάντα λεπτά θα ξερίζωναν και θα συνέτριβαν την καρδιά του.

Ήταν αναπόφευκτο.

«Έχουμε καιρό να μιλήσουμε». Ακουγόταν σαν κατηγορητήριο και αβεβαιότητα ταυτόχρονα.

Δεν της έριχνε το φταιξιμο. Αν ήταν στη θέση της, θα είχε εγκαταλείψει τον ίδιο του τον εαυτό εδώ και καιρό. Εκείνη όμως δεν το έκανε, και το αποτέλεσμα ήταν να την αγαπήσει ακόμα περισσότερο. Ωστόσο η αφοσίωσή της έκανε ακόμα πιο δύσκολη αυτή τη συζήτηση.

Ακούμπησε τους πήχεις στα γόνατά του και έσφιξε τις παλάμες του. Εστίασε στα νερά που έκανε το ξύλινο πάτωμα κάτω από τα πόδια του ώσπου άρχισαν να στροβιλίζονται μπροστά στα μάτια του.

«Ήμουν απασχολημένος».

«Με τι;»

«Με τα μαθήματα. Τα σχέδια για το μπαρ και άλλα παρόμοια».

«Για προσπάθησε λίγο περισσότερο».

Η φωνή της ήταν πολύ αιχμηρή. Σήκωσε απότομα το κεφάλι του και την κοίταξε. Λάθος.

Το στήθος του σφίχτηκε μόλις την αντίκρισε και είδε στα όμορφα καστανά μάτια της πόσο πληγωμένη ήταν. Είχαν περάσει δύο εβδομάδες από την τελευταία φορά που είχαν βρεθεί μόνοι τους, όμως θα μπορούσαν να έχουν περάσει δυο ζωές.

Ο τρόμος του ανακατεύτηκε με μια παράξενη ευχαρίστηση που είχε ξαναβρεθεί μόνος μαζί της. Χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη την αυτοσυγκράτησή του για να μην την αρπάξει στην αγκαλιά του και να την κρατήσει για πάντα εκεί.

«Πες μου την αλήθεια». Η φωνή της μαλάκωσε. «Μπορείς να μ' εμπιστευτείς».

Ήταν τόσο εύκολο να προσποιηθούν ότι όλα ήταν καλά. Να της δώσει τις διαβεβαιώσεις που ήθελε ν' ακούσει και να γυρίσουν στην πρότερη κατάσταση.

Της είχε εμπιστοσύνη, αλλά η αλήθεια θα τη διέλυε.

Οπότε έκανε το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει: Είπε ψέματα.

«Λυπάμαι». Έσβησε κάθε συναίσθημα από τη φωνή του και το διοχέτευσε σ' ένα λαγούμι γεμάτο απελπισία που στριφογύριζε στα σωθικά του. Άραγε εκείνη μπορούσε να τον ακούσει; Τον πανικόβλητο γδούπο της καρδιάς του που χτυπούσε στο στήθος του και του ούρλιαζε να σταματήσει; «Δεν ήθελα να γίνει έτσι, όμως νομίζω ότι είναι καλύτερα να μη βλέπομαστε πια».

Το πρόσωπο της Φάρα χλώμιασε. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά.

«Πώς;»

Ξεροκατάπιε. «Είχε πλάκα όσο κράτησε, αλλά η χρονιά τελειώνει και εγώ... δεν ενδιαφέρομαι πια. Λυπάμαι».

Ψεύτη.

«Λες ψέματα».

Σάσπισε. Τον ήξερε καλά. Πολύ καλά.

«Όχι, δεν λέω». Προσπάθησε ν' ακουστεί αδιάφορος, ενώ το μόνο πράγμα που ήθελε ήταν να γονατίσει και να την ικετέψει να μην τον εγκαταλείψει.

«Λες. Είπες ότι μ' αγαπούσες».

«Είπα ψέματα».

Δεν μπορούσε να την κοιτάξει στα μάτια.

Η κοφτή ανάσα της έκανε την καρδιά του να δεθεί κόμπος.

«Λες μαλακίες», του είπε με τρεμάμενη φωνή. «Κοίτα πώς τρέμεις».

Έσοφισε τα χέρια του σε γροθιές και πίεσε τον εαυτό του να παραμείνει ακίνητος. «Φάρα». *Αυτό ήταν*. Ανέπνεε κοφτά και γρήγορα. «Στις διακοπές τα ξαναβρήκα με την πρώην μου. Δεν ήξερα πώς να σου το πω. Την αγαπώ, και έκανα λάθος. Μ' εμάς. Όμως προσπαθώ να το διορθώσω».

Ο λυγμός της έσκισε τον αέρα. Τα δάκρυα έριχναν σουβλιές στα μάτια του, αλλά προσπάθησε να τα συγκρατήσει.

«Λυπάμαι». Ήταν πολύ ανόητο και ακατάλληλο αυτό που είπε. Δεν ήξερε γιατί το ξεστόμισε.

«Σταμάτα να λες αυτή τη λέξη!»

Το φαρμάκι που έσταζε η φωνή της τον έκανε να σαστίσει. Εκείνη έσοφισε το κολιέ της, ενώ στο βλέμμα της στροβιλιζόταν η προδοσία που ένιωθε.

«Δηλαδή, η περασμένη χρονιά ήταν ένα ψέμα».

Εκείνος χαμήλωσε ξανά το βλέμμα.

«Γιατί; Γιατί υποκρινόσουν ότι νοιαζόσουν; Ήταν ένα αρρωστημένο αστείο; Ήθελες να διαπιστώσεις αν ήμουν αρκετά αφελής για να την πατήσω μαζί σου; Ε, λοιπόν, συγχαρητήρια, γαμώτο. Κέρδισες. Μπλέικ Ράιαν ο πρωταθλητής. Ο πατέρας σου είχε δίκιο. Δεν έπρεπε να παραιτηθείς. Κανείς δεν παίζει αυτό το παιχνίδι καλύτερα από σένα».

Έτσι λοιπόν πρέπει να νιώθεις όταν πεθαίνεις. Πόνος στα σωθικά σαν κοφτερό στρώμα μαύρου πάγου. Λύπη για λέξεις που δεν κατάφερε να πει και υποσχέσεις που δεν μπόρεσε να κρατήσει. Μοναξιά καθώς γλιστρούσε σε μια σκοτεινή, αναστηρή λήθη χωρίς κανείς να μπορεί να τον σώσει.

«Λυπά...»

«Αν πεις “λυπάμαι” ακόμα μία φορά, θα φέρω απ’ την κουζίνα ένα σκουριασμένο μαχαίρι και θα σου κόψω τ’ αρχίδια. Ή μάλλον μπορεί να το κάνω έτσι κι αλλιώς. Είσαι ένας γαμμημένος μαλάκας. *Εγώ* λυπάμαι που έχασα τόσο χρόνο μαζί σου, και πιο πολύ ακόμα λυπάμαι την κοπέλα σου. Της αξίζει κάτι καλύτερο».

Θεέ μου, δεν ήθελε να φύγει η Φάρα νιώθοντας μίσος γι’ αυτόν. Αυτό που ήθελε πάνω απ’ όλα στη ζωή του ήταν να της πει πως όλα ήταν ένα αστείο και ότι τη δούλευε. Ήθελε να την αρπάξει και να μυρίσει εκείνο το άρωμα από άνθη πορτοκαλιάς και βανίλιας που τον τρέλαινε, να ομολογήσει πόσο απέραντα ερωτευμένος ήταν μαζί της και να τη φιλήσει κόβοντάς της την ανάσα.

Όμως δεν μπορούσε. Το πρώτο θα ήταν ψέμα και το δεύτερο... ήταν κάτι που δεν μπορούσε να ξανακάνει.

Η Φάρα προχώρησε προς την πόρτα. Στάθηκε στο κατώφλι και γύρισε να τον κοιτάξει. Περίμενε ότι θα του πετούσε κι άλλο φαρμάκι – του άξιζε. Αλλά δεν το έκανε. Απλώς γύρισε κι έκλεισε την πόρτα πολύ απαλά – όμως στη σιωπή ο ανεπαίσθητος ήχος ακούστηκε σαν πυροβολισμός.

Οι ώμοι του βούλιαξαν. Δεν είχε πια ενέργεια.

Όλα είχαν τελειώσει και δεν υπήρχε επιστροφή.

Έτσι έπρεπε να γίνει, όμως...

Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του, πασχίζοντας να διώξει τον πόνο. Δεν μπορούσε να βγάλει την εικόνα της από το μυαλό του καθώς του έλεγε ότι τον είχε σε τόσο χαμηλή εκτίμηση,

ώστε δεν ήθελε να χαραμίσει άλλη ενέργεια για να του φω-
νάξει.

Χάρη σ' εκείνη, πίστευε πια στην αγάπη. Αυτή την αγά-
πη που σε κάνει να παραλύεις μία φορά στη ζωή σου και την
οποία εκείνος απέρριπτε θεωρώντας τη φαντασίωση, από
αυτές που επινοεί το Χόλιγουντ για κάνει ταινίες που που-
λάνε. Δεν ήταν φαντασίωση. Ήταν αληθινή. Το ένιωθε στο
πετσί του.

Μακάρι να είχαν γνωριστεί νωρίτερα ή κάτω από διαφο-
ρετικές συνθήκες...

Ήταν ανέκαθεν πρακτικός άνθρωπος και δεν είχε νόημα
να αναμασά τα *τι θα γινόταν αν*. Ήταν δεσμευμένος με κάποια
άλλη από καθήκον και, αργά ή γρήγορα, η Φάρα θα τον ξε-
περνούσε και θα γνώριζε κάποιον που θα της πρόσφερε ό,τι
της άξιζε. Κάποιον που θα τον αγαπούσε, θα τον παντρευόταν
και θα έκανε παιδιά μαζί του...

Αυτή η σκέψη έκανε θρύψαλα το τελευταίο άθικτο κομ-
μάτι της καρδιάς του. Τα θραύσματα τρύπησαν τον αυτοέ-
λεγχό του ώσπου του ήταν αδύνατον να συγκρατήσει πια τα
δάκρυά του. Μακρόσυρτοι βουβοί λυγμοί συντάραζαν το
κορμί του για πρώτη φορά από τότε που ήταν επτά χρονών,
όταν είχε πέσει από ένα δέντρο και είχε σπάσει το πόδι του.
Μονάχα που αυτή τη φορά ο πόνος ήταν εκατομμύρια φορές
χειρότερος.

Όλες οι στιγμές που είχαν ζήσει μαζί πέρασαν σαν
αστραπή από το μυαλό του, και το αγόρι που κάποτε είχε ορ-
κιστεί ότι δεν θα ξανάκλαιγε ποτέ για κάποιο κορίτσι...
έκλαψε.

Έκλαψε επειδή την είχε πληγώσει.

Έκλαψε επειδή έτσι δεν σκεφτόταν την απεγνωσμένη
μοναξιά που βάραινε την ψυχή του τη στιγμή που εκείνη
έφυγε.

Και πάνω απ' όλα έκλαιψε για ό,τι είχαν, για ό,τι έχασαν και για ό,τι δεν θα κατάφερναν ποτέ να είναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Οκτώ μήνες πριν

«ΕΝΑ ΤΣΑΪ ΜΕ ΓΑΛΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΣΑΪ ΟΥΛΟΝΓΚ ΜΕ ΓΑΛΑ, μέλι και ταπιόκα. Κανονική ζάχαρη και πάγο».

Η Φάρα Λιν γλίστρησε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι γιουάν στον πάγκο προς το μέρος του ταμιά, που της χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη. Μόλις τέσσερις μέρες στη Σανγκάη και η Φάρα ήταν ήδη τακτική πελάτισσα στο στέκι για bubble tea που βρισκόταν δίπλα στην πανεπιστημιούπολη. Δεν την απασχολούσε πολύ τι σήμαινε αυτό για το πορτοφόλι και τη σιλουέτα της.

Όσο το προσωπικό ετοίμαζε την παραγγελία της, η Φάρα παρατηρούσε τον κατάλογο. Ήξερε το *νάι τσα* (τσάι με γάλα) και το *σι γκουά* (καρπούζι). Αναγνώριζε μερικά ακόμα κινεζικά ιδεογράμματα, ωστόσο όχι αρκετά για να σχηματίσει μια φράση με συνοχή.

«Ορίστε». Ο ταμίας τής έδωσε τα ροφήματά της. «Τα λέμε αύριο!»

Η Φάρα κοκκίνισε. «Ευχαριστώ».

Νοητική σημείωση: να ζητήσω από την Ολίβια να παραγγείλει αυτή αύριο.

Βγήκε από το μικροσκοπικό μαγαζί και επέστρεψε στην πανεπιστημιούπολη. Ο ήλιος έγερνε προς τη δύση του και έλουζε την πόλη με μια θερμή χρυσή λάμψη. Ποδηλάτες και μοτοοικικλετιστές περνούσαν βολίδα, παλεύοντας με τα αυτοκίνητα για λίγο χώρο σ' έναν στενό παράδρομο. Οι λαχταριστές μυρωδιές που ξεχύνονταν από τα εστιατόρια ανακατεύονταν με τις λιγότερο ευχάριστες από τα σκουπίδια και τη σκόνη από τις οικοδομές. Οι μικροπωλητές στον δρόμο φώναζαν στους περαστικούς, πουλώντας τα πάντα, από καπέλα και μαντίλια μέχρι βιβλία και DVD.

Η Φάρα έκανε το λάθος να κοιτάξει στα μάτια μια πωλήτρια.

«*Μεί νου!*» *Όμορφο κορίτσι*. Θα ήταν κολακευτικό αν η Φάρα δεν ήξερε ότι έναν τέτοιο χαιρετισμό τον ακολουθούσε επιθετική πώληση. «Έλα, έλα». Η ηλικιωμένη πωλήτρια της έκανε νόημα να πλησιάσει στον πάγκο της. «Από πού είσαι;» τη ρώτησε στα μανδαρινικά.

Η Φάρα δίστασε πριν απαντήσει. «Αμερική». *Μεί γκουό*. Τράβηξε την τελευταία συλλαβή. Δεν ήταν σίγουρη αν η παραδοχή θα την έβλαπτε ή θα τη βοηθούσε.

«Α, Αμερική. ΚΓΑ», είπε η πωλήτρια με νόημα. ΚΓΑ: Κινέζα Γεννημένη στην Αμερική. Η Φάρα το άκουγε συχνά τώρα τελευταία. «Έχω μερικά εξαιρετικά βιβλία στα αγγλικά». Η πωλήτρια μόστραρε ένα αντίτυπο του *Eat, Pray, Love*. «Μόνο είκοσι κουάι!»

«Ευχαριστώ, αλλά δεν ενδιαφέρομαι».

«Μήπως αυτό;» Η γυναίκα σήκωσε ένα μυθιστόρημα του Νταν Μπράουν. «Θα σου κάνω προσφορά. Τρία βιβλία με πενήντα κουάι!»

Η Φάρα δεν χρειαζόταν καινούρια βιβλία, και πενήντα κουάι (γύρω στα επτά δολάρια) ήταν κάπως πολλά για φθηνές εκδόσεις παλιών βιβλίων. Όμως η ηλικιωμένη πωλήτρια φαι-

νόταν συμπαθητική, και η Φάρα δεν είχε τη ενέργεια να της κάνει παζάρια.

Έριξε μια ματιά στις επιλογές στα αγγλικά και κατέληξε στα αισθηματικά μυθιστορήματα: Τζέιν Όστεν, Νίκολας Σπαρκς, Τζότζο Μόις.

Εντάξει, ο Σπαρκς και η Μόις γράφουν ερωτικές ιστορίες, όχι ρομάντζα, και πάλι όμως...

Δεδομένης της ξηρασίας στην ερωτική της ζωή, η Φάρα θα βουλευόταν με οποιουδήποτε είδους ερωτική σχέση, ακόμα και με αυτές που έχουν τραγικό τέλος. Εντάξει, ίσως όχι με θάνατο, αλλά με χωρισμό ή στιδήποτε άλλο. Οτιδήποτε μπορούσε ν' αποδείξει ότι ο τρελός έρωτας των βιβλίων υπάρχει και στην αληθινή ζωή.

Έπειτα από ένα απογοητευτικό πρώτο έτος με μέτρια ραντεβού και αδέξια φασώματα, η Φάρα ήταν έτοιμη να εγκαταλείψει την πραγματικότητα και να ζήσει αποκλειστικά στον κόσμο της φαντασίας.

«Θα πάρω αυτά». Ακούμπησε τα ροφήματα στο έδαφος για να πιάσει το *Λογική και εναισθησία* (το αγαπημένο της), το *Ημερολόγιο* και το *Πριν έρθεις εσύ*. Τα είχε διαβάσει ήδη, όμως, τι στο καλό, δεν βλέππει να ξαναδιαβάσεις ένα βιβλίο.

Η Φάρα πλήρωσε την πωλήτρια, που την έλουσε στις ευχαριστίες, πριν στρέψει την προσοχή της στον επόμενο περαστικό.

«*Μεί νου!*» Η πωλήτρια έκανε νόημα σε μια γυναίκα με μπλε φόρεμα. «Έλα, έλα».

Η Φάρα πέρασε τη σακούλα με τα ψώνια στον καρπό της και σήκωσε τα ροφήματά της, ενώ η νεαρή γυναίκα απέκρουε την επιθετική πολιτική πώλησης της πωλήτριας. Η Φάρα επιτάχυνε το βήμα της ως την πανεπιστημιούπολη και φρόντισε να αποφύγει την οπτική επαφή με άλλους μικροπωλητές για να μην παραсурθει και αγοράσει ακόμα κάτι που δεν χρειαζόταν.

Σταμάτησε στο φανάρι. Αντί να περάσει απέναντι όταν άναψε το πράσινο για τους πεζούς, περίμενε να κατέβει από το κράσπεδο μια ομάδα εφήβων και τους ακολούθησε στη ζούγκλα των δρόμων της Σανγκάης.

Κανόνας επιβίωσης στην Κίνα Νο 1: Να περνάς απέναντι μαζί με τους ντόπιους. Όσο πιο πολλοί, τόσο το καλύτερο.

Όσπου να φτάσει στο Πανεπιστήμιο Διεθνών Σπουδών της Σανγκάης, την πανεπιστημιούπολη που τη φιλοξενούσε για το πρόγραμμα σπουδών στο εξωτερικό, είχε ήδη πει το τοάι της. Πέταξε το άδειο κύπελλο σ' έναν σκουπιδοτενεκέ και άνοιξε την πόρτα για τον προθάλαμο του πανεπιστημίου.

Η ΑΔΣ, δηλαδή η Ακαδημία Διεθνών Σπουδών, στεγαζόταν σ' ένα από τα πιο παλιά κτίρια του ΠΔΣΣ. Στο τετραώροφο κτίριο δεν υπήρχε ασανσέρ και ο εσωτερικός σχεδιασμός δεν ήταν ό,τι καλύτερο. Ο προθάλαμος είχε προοπτικές –μαρμάρινα πατώματα, φυσικό φως από τα τεράστια παράθυρα με θέα στην αυλή–, αλλά τα έπιπλα ήταν της δεκαετίας του '80 (και όχι με ένα όμορφο ρετρό στυλ).

Ένας διαλυμένος καφέ δερμάτινος καναπές ήταν τοποθετημένος στον τοίχο κάτω από τα παράθυρα μαζί με παράταιρες καρέκλες και τραπέζια. Ένα μακρόστενο σταντ περιοδικών είχε λυγίσει από το βάρος των πολλών παλιών τευχών του *Time Out Shanghai*. Ξεθωριασμένοι πίνακες με κινέζικα τοπία ήταν κρεμασμένοι στους τοίχους, ενισχύοντας την μπαγιάτικη ατμόσφαιρα.

Όπως συνήθιζε η Φάρα, άρχισε να ανακαινίζει τον χώρο στο μυαλό της. Καθώς ανέβαινε τις σκάλες για τον τρίτο όροφο, αντικαθιστούσε τα έπιπλα με ένα ψάθινο σετ με μαξιλάρια και τραπέζια με επιφάνεια από γυαλί, που θα έδινε την αίσθηση ότι ο προθάλαμος ήταν μεγαλύτερος. Κατέβασε τις παλιές ακουαρέλες και στη θέση τους τοποθέτησε πάνελ με τέχνη εμπνευσμένη από την ασιατική κουλτούρα – ίσως μερικές κο-

ντινές αναπαραστάσεις από άνθη λωτού ή ιαπωνική βερικοκιά, με μοντέρνα κινεζική καλλιγραφία. Στον έναν τοίχο θα υπήρχαν βιβλιοθήκες για...

«Αου!» Η Φάρα ήταν τόσο απορροφημένη από την ονειροπόλησή της περί διακόσμησης, που έπεσε πάνω σε έναν τοίχο. Έπιασε το μέτωπό της, καθώς ο πόνος έφτασε μέχρι το μυαλό της. Ευτυχώς, δεν είχε κάνει καρούμπαλο.

Επίσης ευτυχώς, το τσάι της Ολίβια είχε παραμείνει άθικτο. Όταν δεν έπαιρνε τη δόση της από ζάχαρη, ήταν τρομακτική.

Ο τοίχος κινήθηκε. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

Ένας τοίχος που περπατάει και μιλάει. Η Φάρα μάλλον είχε χτυπήσει πιο πολύ απ' όσο πίστευε.

Έριξε μια ματιά μέσα από την παλάμη της και βρέθηκε μπροστά σε δυο καταγάλανα μάτια. Τα αναγνώρισε. Πέρσι την κοιτούσαν από το εξώφυλλο του *Sports Illustrated*, μαζί με έντονα ζυγωματικά κι ένα αλαζονικό χαμόγελο.

Τώρα την παρατηρούσαν με έναν συνδυασμό θυμηδίας και ανησυχίας.

«Δεν είσαι τοίχος», ξεφούρνισε.

«Όχι, δεν είμαι». Ο όχι τοίχος ανασήκωσε το φρύδι του μειδιώντας. «Στη ζωή μου με έχουν αποκαλέσει πολλά και διάφορα, αλλά αυτό είναι κάτι καινούριο».

Η Φάρα πάσχιζε να εμποδίσει το κοκκίνισμα ντροπής που απλωνόταν στο πρόσωπό της. Απ' όλους όσους θα μπορούσε να συναντήσει, ήταν ανάγκη να πέσει πάνω στον Μπλέικ Ράιαν;

Αν και δεν ήταν λάτρης του αθλητισμού, τον γνώριζε. Όλοι τον γνώριζαν. Ένας επιτυχημένος παίκτης φούτμπολ από το Τέξας που είχε προκαλέσει εθνικό σάλο όταν παράτησε την ομάδα του στην αρχή της χρονιάς. Εκτός από το εξώφυλλο στο *Sports Illustrated*, η Φάρα τον θυμόταν από ένα

ντοκιμαντέρ του ESPN για τους πιο ταλαντούχους αθλητές κολεγίων της χώρας. Η συγγάτοικος που είχε πέσει την είχε υποχρεώσει να το δει γιατί είχε εμμονή με τον πλέι μίκερ στην ομάδα μπάσκετ του Κόαστ Γιουνιβέρσιτι της Καλιφόρνια και χρειαζόταν κάποιον για να εκφράσει τον ενθουσιασμό της.

Ήταν τα πιο βαρετά εβδομήντα πέντε λεπτά στη ζωή της, όμως οι περισσότεροι άντρες ήταν χάρμα οφθαλμών. Και κανείς δεν ήταν πιο κούκλος από τον Τεξανό που στεκόταν μπροστά της.

Εκατόν ενενήντα εκατοστά μαυρισμένου δέρματος και λαξεμένων μυών, με χρυσαφένια μαλλιά, παγωμένα μπλε μάτια και ζυγωματικά που θα μπορούσαν να κόψουν πάγο. Δεν ήταν ο τύπος της, αλλά αδιαμφισβήτητα το αγόρι ήταν σέξι. Ο Μπλέικ ήταν ακριβώς όπως φανταζόταν η Φάρα τον Απόλλωνα όταν μάθαινε ελληνική μυθολογία στην πρώτη γυμνασίου.

«Τι να πω, είσαι πολύ σκληρός». Ξεστόμισε τις λέξεις πριν προλάβει να συγκρατηθεί.

Αποκλείεται να το είπα φωναχτά.

Το κοκκίνισμα ταξίδεψε από το πρόσωπο σε όλο της το σώμα. Παρά τις προσευχές της, η άτιμη η γη δεν άνοιξε να την καταπιεί.

Τώρα ανασηκώθηκε το άλλο φρύδι του Μπλέικ.

«Εννοώ ότι το *στέρνο* σου είναι πολύ σκληρό. Τίποτε άλλο. Αν και είμαι σίγουρη ότι και το τίποτε άλλο θα σκληραίνει κι αυτό αν το ήθελε».

Σκοτώστε με.

Η υποψία θυμηνδίας μετατράπηκε σε πονηρό χαμόγελο, αποκαλύπτοντας ένα ζευγάρι λακκάκια που θα έπρεπε να χαρακτηριστούν φονικά όπλα.

«Και βέβαια θα μπορούσε», είπε εκείνος τραβώντας τις λέξεις. «Ίδιως όταν βρίσκομαι δίπλα σε κάποια τόσο όμορφη όσο εσύ».

Η ταπείνωση της Φάρα πήρε απότομα τέλος. «*Ωχ, σοβαρά τώρα; Αλήθεια πιάνουν;*»

«Ορίστε;»

«Οι σαχλές ατάκες για πέσιμο. Όντως πιάνουν όταν τις λες;»

«Δεν μου έχουν κάνει ποτέ παράπονο. Εκτός αυτού, για κοίτα με». Ο Μπλέικ έδειξε τον εαυτό του. «Δεν τις έχω ανάγκη».

«Ουάου». Η Φάρα κούνησε το κεφάλι της. *Κλασικός αθλητής*. «Μάλλον θα δυσκολεύεσαι να περπατήσεις με τόσο μεγάλο εγωισμό».

«Μωρό μου, ο εγωισμός δεν είναι το μόνο μεγάλο πράγμα πάνω μου».

Η Φάρα δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί· το βλέμμα της έπεσε κάτω από τη ζώνη του Μπλέικ. Η εικόνα του τι θα μπορούσε να κρύβεται πίσω από το τζιν πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό της. Το στόμα της στέγνωσε.

«Μιλάω για το στέρνο μου φυσικά». Ο Μπλέικ τρανταζόταν από τα γέλια.

Η Φάρα κάρφωσε τα μάτια της στο πρόσωπό του. «Το ξέρω». Η ταπείνωση ούρθηκε ξανά ψηλά στον λαιμό της.

«Βεβαίως. Και από τη στιγμή που με έγδυσες με τα μάτια, θα πρέπει να...»

«Δεν σε έγδυσα...»

«...ουστηθούμε κανονικά». Άπλωσε το χέρι του. «Είμαι ο Μπλέικ».

Ήξερε ποιος ήταν, και το ήξεραν και οι δύο αυτό. Η Φάρα το συνέχισε επειδή (1) η μητέρα της της είχε μάθει από μικρή να είναι ευγενική και (2) ενώ αυτή ήξερε το όνομά του, το πιθανότερο ήταν ότι εκείνος δεν ήξερε το δικό της. Είχαν συναντηθεί για λίγο στο δείπνο ενημέρωσης την πρώτη βραδιά, όμως υπήρχαν εβδομήντα φοιτητές στην ακαδημία. Η Φάρα

δεν θυμόταν τα ονόματα ούτε των μισών απ' όσους είχε γνωρίσει. «Είμαι η Φάρα».

Πέρασε το χερούλι της πλαστικής σακούλας στον άλλο καρπό για να πιάσει το χέρι του. Η παλάμη του ήταν θερμή και σκληρή. Όταν την άγγιξε, ένα μικροσκοπικό αναπάντεχο σοκ διαπέρασε τις φλέβες της.

«Η Φάρα από την Καλιφόρνια».

Θα την είχε εκπλήξει λιγότερο αν είχε αρχίσει να της απαγγέλλει την *Ιλιάδα* στα αρχαία ελληνικά. «Το θυμάσαι».

«Πώς θα μπορούσα να ξεχάσω;» Το βλέμμα του Μπλέικ σάρωσε το πρόσωπό της και στάθηκε στο στόμα της.

Οι παλμοί της έγιναν πιο έντονοι. Ο Μπλέικ ήταν το αντίθετο από τον ιδανικό ερωτικό ήρώα της –ψηλός, μελαχρινός και γοητευτικός, ευαίσθητος, καλλιεργημένος και διαβασμένος–, όμως δεν μπορούσε να αρνηθεί το σεξ απίλ του. Έσταζε από μέσα του σαν μέλι.

«Οπότε δεν χρειαζόταν να συστηθούμε».

«Όχι». Έκανε ένα βήμα πιο κοντά της χωρίς να της αφήσει το χέρι. «Όμως έψαχνα μια δικαιολογία για να σε αγγίξω».

Όχι, ο Μπλέικ δεν ήταν ο τύπος της, αν και όλα τα κορίτσια θα έλιωναν κάτω από το καυτό βλέμμα του. Η Φάρα δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά δεν αποτελούσε εξαίρεση.

Ωστόσο, δεν σκόπευε να του το δείξει.

Όσο προσπαθούσε να σκεφτεί μια έξυπνη απάντηση, ο Μπλέικ έσκυψε το κεφάλι του και της ψιθύρισε στο αυτί: «Ακόμα πιστεύεις ότι οι ατάκες μου είναι σαχλές;»

Η Φάρα τράβηξε το χέρι της και αγνόησε το γέλιο του. Ο βαθύς, βελούδινος ήχος του κύλησε στο άδειο κλιμακοστάσιο και το γέμισε με την έντασή του.

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι, το πιστεύω», είπε με όση αξιοπρέπεια κατάφερε να επιστρατεύσει. «Δεν κάνεις πια και

τόση θραύση όση νομίζεις». *Ψέματα*. «Υπάρχουν άπειροι τύποι εξίσου εμφανίσιμοι μ' εσένα».

«Αχά! Οπότε θεωρείς ότι είμαι εμφανίσιμος».

Γαμώτο. «Μόνο από εξωτερική άποψη».

«Εεε, αυτό σημαίνει το εμφανίσιμος».

«Έχω πιο σημαντικά πράγματα να κάνω από το να κάθομαι εδώ και να διαφωνώ μαζί σου. Οπότε αν...»

«Όπως να διαβάξεις καταθλιπτικούλια μυθιστορήματα;»

Ο Μπλέικ έδειξε τη σακούλα που κρατούσε. Το εξώφυλλο από το *Ημερολόγιο* φαινόταν καθαρά μέσα από το πλαστικό.

«Δεν περιμένω να καταλάβεις, αλλά πρόκειται για μια εξαιρετική ερωτική ιστορία», αποκρίθηκε η Φάρα ξεφυσώντας.

«Ε, όπως τη βρίσκει κανείς. Δεν έχω κάτι ενάντια στις ερωτικές ιστορίες. Επιπλέον, αν ψάχνεσαι να κάνεις κάτι εκτός από το να τσακώνεσαι μαζί μου, έχω μερικές ιδέες». Η φωνή του έσταζε πρόκληση. «Εσύ, εγώ, το δωμάτιό μου – τέλεια ερωτική ιστορία».

Η Φάρα ρουθούνησε. «Ούτε στα πιο τρελά σου όνειρα. Δεν είσαι ο τύπος μου».

«Είμαι ο τύπος όλων».

Η Φάρα δεν μπήκε στον κόπο να δώσει αξία στην υπεροψία του απαντώντας του. Τον προσπέρασε και ανέβηκε τις σκάλες. «Εύχομαι σ' εσένα και στο εγώ σου καλό βράδυ», πέταξε.

«Με το εγώ μου πάντα περνάμε καλά το βράδυ. Α, και πού 'σαι», φώναξε πίσω της, «δεν μου αρέσει καθόλου που βλέπω ότι φεύγεις, αλλά μου αρέσει πολύ που σε παρατηρώ καθώς απομακρύνεσαι».

Η Φάρα έσφιξε τα χείλη της, προσπαθώντας να μη χαμογελάσει με τη σκόπμα κλισέ ατάκα του.

Ο Μπλέικ Ράιαν μάλλον είχε καλύτερη αίσθηση του χιούμορ απ' ό,τι περίμενε η Φάρα, αλλά όχι τη στόφα του πρωταγωνιστή.

*Ένας χρόνος δύο άνδρες διαφορετικοί.
Ένας έρωτας που θα τους απηριδιάσει και στο γέλιο
θα τους κάνει κομμάτια.*

Είναι μια επίδοση διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων που ονειρεύεται να ερωτευθεί. Είναι ένας πρώην διάσημος ποδοσφαιριστής που πιστεύει ότι η αγάπη είναι απάτη. Εκείνη είναι άπειρη στον έρωτα και αυτός προτιμάει τις έμπειρες. Εκείνος είναι αλαζόνας, εκνευριστικός και σίγουρα όχι ο τύπος της. Εκείνη θέλει να ζήσει το παραμύθι. Εκείνος θέλει την ελευθερία του.

Ο Μπλέικ και η Φάρα δεν έπρεπε να ερωτευθούν ολοκληρωτικά, απόλυτα, και αμετάκλητα. Γιατί; Επειδή σπουδάζουν στη Σαγκάη για έναν χρόνο μόνο. Επειδή οι πιέσεις από την πατρίδα απειλούν να τους διαλύσουν, ακόμα κι αν δεν το γνωρίζουν ακόμα. Και κυρίως επειδή, τελικά, θα πάρουν ένα μάθημα που θα τους πληγώσει όσο τίποτε άλλο: ότι μερικές φορές, ακόμα και ο πιο μεγάλος έρωτας δεν μπορεί να τα νικήσει όλα...